

Underbilag 3.**Folketingsmand L. D. Rasmussens Indlæg af 12. December 1929.**

Som jeg allerede flere Gange under de forskellige Forhandlinger i Folketinget om »Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde« har bemærket, har det stadig været og er fremdeles min Opfattelse, at naar Lovgivningsmagten har anset det for nødvendigt at paalægge Arbejdsgiverne Forsikringspligt, maa det ogsaa være Lovgivningsmagtens Opgave at søge at skabe de billigst mulige Betingelser for Arbejdsgiverne for at kunne opfylde denne Pligt.

Jeg har ikke kunnet se nogen billigere Maade at skabe disse Betingelser paa end ved at lade Staten overtage Organiseringen af hele dette Spørgsmaal. Her vilde for det første ikke blive Tale om nogen Fordyrelse ved gennem Driften at skulle skabe et Overskud, ligesom den ret betydelige Provisionsudbetaling vilde kunne bortfalde.

Ved gennem Loven mod en passende Godtgørelse at paalægge Kommunerne at opkræve Præmierne og ved Hjælp af Folkeregistrene og ved Samarbejde med de næringsbevisudstedende Myndigheder at føre Kontrol med de forsikringspligtige med Hensyn til Nyetablering, Flytning og Antal beskæftigede vilde der yderligere ganske sikkert kunne opnaas en meget betydelig Besparelse i Forsikringsinstitutionens hele Administration.

Af praktiske Grunde vilde det sikkert være heldigst at lade Udbetalingen af Dagpenge — efter Rekvisition fra Forsikringsanstalten — foregaa ved Kommunen, og Opgørelse finde Sted periodisk efter nærmere Bestemmelse af Anstaltens Ledelse. Til at øve Kontrol med de tilskadekomne og knytte Forbindelse med de paagældendes Læger kan Anstaltens Ledelse antage dertil egnede, af Kommunaledelserne indstillede Tillidsmænd, hvis Løn afholdes af den Procentdel af Præmierne, som Kommunen oppebærer for sin Virksomhed.

Kommunerne har jo i Forvejen Optrækket af Statsskatterne (baade Indkomst- og Formueskat og Ejendomsskyld og Grundskyld) mod passende Vederlag fra Staten. For Regnskabsaaret 1928—29 har Staten betalt 1 290 876 Kr. for Optrækket af et Beløb paa 107 926 103 Kr.

Da jeg imidlertid vil erkende, at de Midler, der her er Tale om at forvalte, er Forsikringstageres — altsaa Arbejdsgiveres — vil det ogsaa være naturligt, at disse har den egentlige Ledelse i Administrationen, og jeg kan derfor i Hovedtrækkene slutte mig til det af Arbejdsforsikrings-Raadet i sin Tid udarbejdede Forslag uden dog at ville binde mig til Enkelthederne, og med det foran anførte med Hensyn til Optrækning og Tilsynsmænd indarbejdet i Forslaget.

Da imidlertid Staten maa staa som Garant overfor Erstatningerne og som Mægleren under ikke altid sammenfaldende Interesser blandt Arbejdsgiverne med Hensyn til Fareklasserne og disses Præmiesatser, vil det — som anført i Forslaget — være naturligt, at Staten gennem Socialministeren øver en Kontrol med Anstalten, dens Regnskab og Henslæggelser, og at der til Bestyrelsen udnævnes en Repræsentation for Staten.

Hele Udviklingen i det moderne Samfund peger i Retning af, at Koncentration er den bedste og sikreste Vej for at løse store Opgaver, og Forsikringsforetagender kan ganske sikkert ikke danne nogen Undtagelse, og da den foreslaaede Form maa anses for paa en